

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Krzysztof Wesołowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 października 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej I. B. i B. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 9 stycznia 2019 r., I ACa 380/18,

w sprawie z powództwa I. B. i B. B.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. [...] w C.

o uchylenie uchwał,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od powodów na rzecz pozwanej 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

M.L.

Jacek Grela

Beata Janiszewska

Krzysztof Wesołowski

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo I. B. i B. B. przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] przy ul. [...] w C. oraz orzekł o kosztach procesu.

Powodowie dochodzili uchylenia uchwały pozwanej nr [...] z [...] o udzieleniu zarządowi absolutorium za rok 2016, podważając działania zarządu związane z przebudową balkonów i budową daszków w 2013 r., a w toku procesu rozszerzając podstawę faktyczną powództwa o zarzuty dotyczące remontu elewacji budynku w 2016 r.

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń.

Powodom na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej przysługuje własność lokalu mieszkalnego położonego w C. przy ul. [...]. Od 20 grudnia 2012 r. zarządcą nieruchomości jest spółka „Z.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

Do remontu balkonów wspólnota przygotowywała się przez kilka lat. Remont ten wykonany został w 2013 r. W 2013 r. członkowie wspólnoty nie zgłaszali zastrzeżeń do jakości prac. W dniu 23 października 2013 r. zarząd wspólnoty przy udziale inspektora budowlanego dokonał odbioru technicznego robót, nie zgłaszając uwag, z czego sporządzono protokół. W dniu 30 października 2013 r. wykonawca robót wystawił fakturę za wykonaną pracę na 240 919,64 zł netto.

Pismem z 3 października 2014 r., sporządzonym przez pełnomocnika powodów i podpisanym przez 26 członków wspólnoty, skierowanym do dyrektora zarządcy, członkowie wspólnoty domagali się przesłania kserokopii kosztorysu ofertowego i kosztorysu powykonawczego oraz umowy zawartej z wykonawcą. Strony prowadziły korespondencję dotyczącą remontu balkonów obejmującą przyczyny wyboru oferty, ceny materiałów, dostępu do dokumentacji, złożenia oświadczeń inspektora nadzoru budowlanego i zarządcy o wykonaniu remontu balkonów zgodnie z umową, przepisów prawnych na podstawie których działa zarządca, przesłania umowy z zarządcą, przedstawienia dokumentacji remontu elewacji, wskazania numeru uprawnień budowlanych inspektora nadzoru i zaświadczenia, że inspektor nadzoru był członkiem [...] Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa i posiada aktualne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej oraz

zwrotu kwoty 5 828,32 zł z odsetkami stanowiącej udział powodów w kosztach remontu balkonów.

Remont przeprowadzony w 2016 r. obejmował likwidację zagrzybia i likwidację glonów na północnej ścianie elewacyjnej i na pewnych odcinkach pozostałych ścian oraz malowanie ściany północnej i remontowanych fragmentów ścian. Przygotowania do remontu polegały na wysłaniu zapytań ofertowych oraz na wyborze jednego wykonawcy spośród trzech zgłaszających się. Decydowała cena, referencje i jakość prac wykonywanych na terenie osiedla. O podjętych przygotowaniach do remontu oraz o przyczynach wyboru wykonawcy zarządca poinformował członków wspólnoty na zebraniu. Członkowie wspólnoty zaakceptowali ten wybór. Remont w 2016 r. został wykonany przez wykonawcę zgodnie z umową, a prace te nadzorował zarządca i kierownik robót.

Uchwałą podjętą na zebraniu wspólnoty 9 lutego 2017 r. i w trybie indywidualnego zbierania głosów, w pkt 1 członkowie pozwanej wspólnoty przyjęli sprawozdanie zarządu za 2016 rok, a w pkt 2 udzielili zarządowi absolutorium za ten rok. Przed podjęciem uchwały zarządca przedstawił sprawozdanie m. in. z przebiegu prac remontowych wykonanych w 2016 r. Żaden z uczestniczących członków wspólnoty nie miał do niego zastrzeżeń, w tym i powodowie reprezentowani przez pełnomocnika. Właściciele uczestniczący w zebraniu nie mieli zarzutów do pracy zarządu i gospodarki mieniem wspólnoty, za wyjątkiem zarzutów zgłaszanych przez powodów reprezentowanych przez ich pełnomocnika.

Na tle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy stwierdził, że powodowie w terminie określonym w art. 25 ust. 1a ustawy o własności lokali (dalej u.w.l.) wnieśli pozew. Jednak remont balkonów i montaż daszków miał miejsce w 2013 r. Koszty tego remontu były objęte sprawozdaniem z działalności zarządu za 2013 r. i za ten rok zarząd otrzymał absolutorium bez sprzeciwu któregośkolwiek właściciela lokalu. W ocenie Sądu Okręgowego powodowie nie mogą więc domagać się uchylenia uchwały wspólnoty o udzieleniu absolutorium zarządowi za 2016 r., podnosząc zarzuty dotyczące czynności zarządu podjętych i zakończonych w latach wcześniejszych. Sąd pierwszej instancji zwrócił też uwagę, że powodowie nie podważyli pkt 1 uchwały z 9 lutego 2017 r. dotyczącej sprawozdania. Takie

ukształtowanie żądania pozwu oznacza, że strona powodowa nie kwestionuje tego sprawozdania, nie zgadza się tylko z udzieleniem zarządowi absolutorium za 2016 r. Zdaniem Sądu Okręgowego konsekwencją zatwierdzenia sprawozdania za 2016 r. jest udzielenie absolutorium zarządowi za ten rok.

Natomiast zarzuty przedstawione przez powodów w piśmie procesowym z 16 października 2017 r., odnoszące się do remontu budynku dokonanego w 2016 r., nie mogły być zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnione, ponieważ należało zgłosić je w pozwie. Powód nie może w trakcie procesu zgłaszać z uchybieniem terminu określonego w art. 25 ust. 1a u.w.l. nowych podstaw faktycznych mających świadczyć o spełnieniu przesłanek wymienionych w art. 25 ust. 1 u.w.l. Zarzuty zgłoszone w pozwie nie odnosiły się do działalności zarządu za 2016 r. Termin wymieniony w art. 25 ust. 1a u.w.l. jest terminem zawitym prawa materialnego, co oznacza że po upływie terminu roszczenie wygasa.

Od wyroku Sądu Okręgowego powodowie wnieśli apelację, w której zarzucili naruszenie art. 233 § 1 i 316 § 1 k.p.c. przez błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania, niewłaściwą ocenę dowodów, nieobjęcie swymi rozważaniami całokształtu zebranego materiału dowodowego i stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez błędną redakcję uzasadnienia wyroku oraz brak odniesienia się do wszystkich dowodów i niezbędnych ocen sprawy, naruszenie przez błędną wykładnię art. 25 ust. 1 u.w.l.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z 9 stycznia 2019 r. oddalił apelację i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Zdaniem tego Sądu nie budzi żadnych wątpliwości ustalenie Sądu Okręgowego, że remont balkonów i montaż daszków w budynku pozwanej wspólnoty mieszkaniowej został zakończony w 2013 r., Do uchylenia uchwały o udzieleniu zarządowi wspólnoty absolutorium za rok 2016 nie mogły prowadzić zarzuty dotyczące działalności zarządu w latach wcześniejszych. Działalności zarządu w 2013 r. dotyczyła uchwała pozwanej wspólnoty udzielająca mu absolutorium za rok 2013. Powodowie tymczasem domagali się w pozwie uchylenia uchwały wspólnoty o udzieleniu zarządowi absolutorium za rok 2016, opierając powództwo na

kwestionowaniu prawidłowości działań zarządu w związku z remontem, który zakończył się w 2013 r.

Sąd Apelacyjny uznał także, że słusznie Sąd Okręgowy wskazał na nieskuteczność zarzutów pozwu skierowanych wyłącznie przeciwko uchwale o udzieleniu zarządowi absolutorium, podczas gdy uchwała w tej części (w punkcie 2) jest nierozzerwalnie związana z jej punktem 1, w którym pozwana wspólnota przyjęła sprawozdanie zarządu za rok 2016. Udzielenie absolutorium oznacza przede wszystkim uznanie na podstawie sprawozdania prawidłowości działalności finansowej zarządu.

Zdaniem Sądu drugiej instancji nie można oprzeć się wrażeniu, że rozszerzenie w toku procesu podstawy faktycznej powództwa o remont elewacji budynku przeprowadzony w 2016 r. nastąpiło wobec zarzutu pozwanej, że żądania uchylenia uchwały o udzieleniu zarządowi absolutorium za rok 2016 nie można opierać na podważaniu czynności zarządu związanych z remontem przeprowadzonym w 2013 r. Apelacja bowiem ponownie w głównej mierze dotyczy kwestii remontu balkonów i montażu daszków.

Sąd Apelacyjny podzielił też pogląd przywołany przez Sąd Okręgowy, że określony w art. 25 ust. 1a u.w.l. termin do zaskarżenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej stwarza prekluzję do powoływania podstaw zaskarżenia, powodującą bezskuteczność zarzutów zgłoszonych przeciwko uchwale z uchybieniem tego terminu. Niewątpliwie po tym terminie powodowie powołali w toku procesu dodatkowe podstawy zaskarżenia uchwały o udzieleniu zarządowi absolutorium za rok 2016, kwestionując remont elewacji budynku wykonany w 2016 r. Na marginesie Sąd Apelacyjny zauważył, że w świetle ustaleń Sądu Okręgowego nie można dopatrzyć się jakichkolwiek podstaw do podważania przez powodów działań zarządu związanych z tym remontem i w rezultacie uchwały udzielającej zarządowi absolutorium za rok 2016.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego powodowie wywiedli skargę kasacyjną, w której zarzucili naruszenie prawa materialnego i postępowania, a to:

- art. 25 § 1a u.w.l. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że termin do zaskarżenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej stwarza prekluzję do powoływania

podstaw zaskarżenia, powodującą bezskuteczność zarzutów zgłoszonych przeciwko uchwale z uchybieniem tego terminu;

- art. 25 § 1 w zw. z art. 30 § 2 pkt 3 u.w.l. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zaskarżenie do sądu uchwały wspólnoty o udzieleniu zarządowi absolutorium (za rok 2016) bez jednoczesnego zaskarżenia do sądu uchwały wspólnoty o zatwierdzeniu sprawozdania z działalności zarządu (za rok 2016) jest niedopuszczalne i podlega oddaleniu;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c., przez błędne przyjęcie, że powodowie domagali się w pozwie uchylenia uchwały wspólnoty o udzieleniu zarządowi absolutorium za rok 2016, opierając powództwo na kwestionowaniu prawidłowości działań zarządu w związku z remontem, który zakończył się w 2013 r., podczas gdy powodowie domagali się od pozwanej od 2013 r. udostępnienia pełnej dokumentacji remontu balkonów i montażu daszków, co uzyskali dopiero (i tak w niepełnym zakresie) dopiero w 2016 r., zaś zarzuty powodów dotyczą w znacznej mierze nieskorzystania w 2016 r. z uprawnień pozwanej z tytułu gwarancji i rękojmi oraz nieuzupełnienia w 2016 r. wadliwej dokumentacji remontu balkonów i montażu daszków z 2013 r.;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c., przez błędne pominięcie przez Sąd drugiej instancji, że gwarancja dla remontu balkonów i montażu daszków obejmowała 3 lata, tj. do dnia 23 października 2016 r. jak również okres rękojmi upływał po 3 miesiącach po upływie okresu gwarancji tj. dnia 23 stycznia 2017 r., z tego powodu brak reklamacji wad remontu balkonów i montażu daszków dotyczy uchwały wspólnoty o udzieleniu zarządowi absolutorium za 2016 r.;

- art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c., przez błędne przyjęcie przez Sąd drugiej instancji nieskuteczności zarzutów pozwu skierowanych wyłącznie przeciwko uchwale o udzieleniu zarządowi absolutorium.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna.

Kluczowe dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej jest ustalenie, jakie powinności winny być wykonane dla zachowania terminu zawitego z art. 25 ust. 1a

u.w.l., a tym samym - dla skutecznego zaskarżenia uchwały wspólnoty mieszkaniowej. Rodzaj tych powinności determinuje w niniejszej sprawie, w pewnym przynajmniej kontekście, także ocenę zarzutów naruszenia przepisów postępowania. Określają one bowiem zakres faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, które sąd winien ustalić na podstawie przedstawionego przez strony materiału dowodowego i dokonać ich oceny.

Przechodząc zatem do oceny zarzutu naruszenia art. 25 ust. 1a u.w.l., przypomnieć należy, że w myśl art. 25 ust. 1 u.w.l. właściciel lokalu może zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z przepisami prawa lub z umową właścicieli lokali albo jeśli narusza ona zasady prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub w inny sposób narusza jego interesy. Z kolei zgodnie z ust. 1a tego artykułu powództwo, o którym mowa w ust. 1, może być wytoczone przeciwko wspólnocie mieszkaniowej w terminie 6 tygodni od dnia podjęcia uchwały na zebraniu ogółu właścicieli lokali albo od dnia powiadomienia wytaczającego powództwo o treści uchwały podjętej w trybie indywidualnego zbierania głosów.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości charakter ww. terminu jako terminu zawitego (prekluzyjnego), którego upływ powoduje wygaśnięcie prawa do skutecznego zaskarżenia uchwały (wytoczenia powództwa o jej uchylenie). Nie ma też wątpliwości, że termin określony w art. 25 ust. 1a u.w.l. dotyczy złożenia pozwu zawierającego żądanie uchylenia uchwały. W orzecznictwie występuje natomiast wątpliwość, czy termin, o którym mowa, obejmuje również przytaczanie podstaw zaskarżenia uchwały, wymienionych w art. 25 ust. 1 u.w.l.

Pogląd umożliwiający członkowi wspólnoty przytaczanie tych podstaw w ciągu całego postępowania wypowiedział m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 20 kwietnia 2011 r., I CSK 540/10, w którym stwierdził, że nie można przyjąć, że ewentualna prekluzja w zakresie powoływania podstaw zaskarżenia do sądu uchwały właścicieli lokali wynika w drodze analogii z art. 88 k.c. (...). Nie ma natomiast przeszkód do tego, by po wytoczeniu powoływać nowe podstawy zaskarżenia po upływie terminu 6 tygodni. Przeciwna wykładnia art. 25 ust. 1 u.w.l. mogłaby skłaniać właścicieli zaskarzających uchwały do powoływania nawet wszystkich czterech wskazanych w tym przepisie podstaw. Podobne stanowisko

zajęte zostało przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 23 września 2014 r., V ACa 463/14, LEX nr 1602890 oraz we wcześniejszym wyroku z 26 stycznia 2009 r., I ACa 1169/08, LEX nr 524870 i Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 2 lutego 2012 r., I ACa 1386/11, LEX nr 1120015.

Zgodnie z drugim poglądem, dla zachowania terminu z art. 25 ust. 1a u.w.l. niezbędne jest nie tylko złożenie pozwu w tym terminie, ale także wskazanie podstaw zaskarżenia uchwały lub przynajmniej konkretnych zarzutów stanowiących podstawę faktyczną powództwa. Takie stanowisko zajęte zostało m.in. przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 17 maja 2018 r., I ACa 1282/17, LEX nr 2547060 oraz we wcześniejszych wyrokach z 10 maja 2016 r., I ACa 75/16, LEX nr 2055104 i z 30 listopada 2012 r., I ACa 1116/12, LEX nr 1289468, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 20 lutego 2018 r., V ACa 71/17, LEX nr 2520912, Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 10 czerwca 2016 r., V ACa 792/15, LEX nr 2242219, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 14 stycznia 2016 r., I ACa 1585/15, LEX nr 2490994, Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 16 sierpnia 2012 r., I ACa 8/12, LEX nr 1216400.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną stoi na stanowisku, że żądanie od skarżącego jednoznacznego wskazania podstaw zaskarżenia (w rozumieniu art. 25 ust. 1 u.w.l.) w treści pozwu (czy też kolejnym piśmie, ale złożonym w 6-tygodniowym terminie z art. 25 ust. 1a u.w.l.) jest wymaganiem zbyt daleko idącym. Nie można bowiem zapominać, że przepisy ustawy o własności lokali adresowane są do szerokiego grona adresatów, niemających najczęściej wykształcenia prawniczego. Oczekiwanie dokonywania kwalifikacji określonych faktów jako wypełniających cechy jednej z podstaw zaskarżenia uchwały (niezgodności z prawem, niezgodności z umową właścicieli lokali, naruszenia zasad prawidłowego zarządzania nieruchomością wspólną lub naruszenia interesów skarżącego) byłoby przejawem nadmiernego formalizmu, zwłaszcza że zakresy tych podstaw w znacznej mierze się pokrywają.

Nie oznacza to jednak, że termin unormowany w art. 25 ust. 1a u.w.l. dotyczy wyłącznie wystąpienia z pozwem, w którym zawarte jest żądanie uchylenia konkretnej uchwały. Powód musi bowiem z tym terminie sprecyzować przyczyny

żądania uchylenia uchwały. Powinien więc wskazać konkretne fakty (okoliczności) uzasadniające jego żądanie. Kwalifikacja takich faktów, jako wypełniających znamiona jednej z czterech podstaw zaskarżenia uchwały, wymienionych w art. 25 ust. 1 u.w.l., pozostaje rolą sądu.

Powyższe oznacza, że 6-tygodniowy termin, o którym mowa w 25 ust. 1a u.w.l., obejmuje nie tylko złożenie pozwu, ale też przytoczenie podstawy faktycznej powództwa, na którą składają się fakty, które zdaniem powoda uzasadniają uchylenie uchwały. Powód nie musi dokonywać ich kwalifikacji z punktu widzenia wymienionych w art. 25 ust. 1 u.w.l. podstaw zaskarżenia uchwały. Dopuszczenie możliwości powoływania nowych faktów (zarzutów) wobec treści uchwały po upływie terminu przewidzianego w art. 25 ust. 1a u.w.l. kłóciłoby się z celem wprowadzenia przepisu, jakim jest szybka stabilizacja stosunków między wspólnotą mieszkaniową a jej członkami. Ponadto byłoby to sprzeczne z zasadą ekonomiki procesowej, mogłoby bowiem prowadzić do nieograniczonej terminem prawa materialnego zmiany podstawy faktycznej powództwa.

W świetle powyższego nie można uznać, że powodowie zachowali termin, o którym mowa w art. 25 ust. 1a u.w.l., zgłaszając w piśmie z 16 października 2017 r. zarzuty dotyczące remontu elewacji w 2016 r., czy też zarzuty niezgłoszenia przez zarząd pozwanej reklamacji w 2016 r. odnoszącej się do wad remontu balkonów przeprowadzonego w 2013 r. oraz nieudostępnienia powodom pełnej dokumentacji tego remontu do 2016 r. Okoliczności niezgłoszenia reklamacji oraz nieudostępnienia dokumentacji nie były zresztą objęte wiążącymi Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi.

Co się zaś tyczy zarzutów naruszenia przepisów prawa postępowania, to wszystkie one dotyczą tych samych przepisów (art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c.), choć z różnym uzasadnieniem sposobu ich naruszenia. W dwóch pierwszych przypadkach chodzi w istocie o wadliwą ocenę zebranych dowodów. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez

skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). W związku z tym Sąd Najwyższy nie ma kognicji w tej materii. Niezależnie od powyższego zarzuty te sformułowane zostały na bazie rzekomo zaistniałych faktów, nieobjętych ustaleniami faktycznymi. Ponadto fakty te, przytoczone zostały w trakcie postępowania już po upływie terminu art. 25 ust. 1a u.w.l., co oznacza, że nie mogły być podstawą wyrokowania w świetle wyrażonej wyżej oceny zarzutu naruszenia tego przepisu.

Trzecie uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 316 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c. odnosi się do wyrażonego przez Sąd Apelacyjny poglądu prawnego, pozostającego bez jakiegokolwiek związku z przytoczonymi w zarzucie przepisami postępowania. Już z tego względu tak sformułowany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie od tego należy zauważyć, że pogląd Sądu Apelacyjnego wskazujący na istnienie funkcjonalnego związku między uchwałą o udzieleniu absolutorium a zatwierdzeniem rocznego sprawozdania z zarządu, nawet jeśli wyrażony został w sposób zbyt stanowczy, to nie miał wpływu na treść rozstrzygnięcia. O oddaleniu powództwa, a następnie apelacji powodów, zdecydował fakt niedochowania terminu z art. 25 ust. 1a u.w.l. Stąd też zupełnie na marginesie zauważyć należy, że obowiązek przedstawienia przez zarząd prawidłowego sprawozdania spełnia bardzo ważną rolę, gdyż umożliwia właścicielom kontrolę nad działalnością zarządu i stanowi podstawę udzielenia mu absolutorium (art. 23 ust. 2 i 3 u.w.l.). Nie jest to jednak związek nierozzerwalny, ponieważ zatwierdzenie sprawozdania nie oznacza konieczności udzielenia absolutorium, a odmowa zatwierdzenia sprawozdania nie oznacza automatycznie konieczności odmowy udzielenia absolutorium. Niewątpliwie jednak podstawą decyzji o udzieleniu lub o odmowie udzielenia absolutorium musi być sprawozdanie z działalności za dany rok kalendarzowy (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, Nr 11, poz. 183).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną pozwanego. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c.

M.L.

[a.ł]

Jacek Grela

Beata Janiszewska

Krzysztof Wesołowski